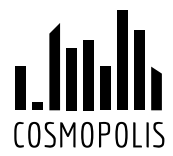

LUCY DILLONOVÁ

Nečekaná lekce lásky

LUCY DILLONOVÁ

Nečekaná lekce lásky

Přeložila Michaela Klevisová

UNEXPECTED LESSONS IN LOVE by Lucy Dillon © Havercroft Ltd, 2019

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

Translation © Michaela Klevisová, 2022

Cover illustration © Petra Trčková, 2022

ISBN 978-80-271-3290-4

Pro každého, kdo už někdy měl odvahu poslechnout intuici.

PROLOG

Brooklynský most, říjen

Jeannie šla poslepu s Danovými dlaněmi na očích, ale nebála se. Přítomná chvíle perlila jako šampaňské a Jeannie se vznášela na obláčku štěstí. Nikdy by nevěřila, že ve skutečném životě lze něco takového cítit.

Prodloužený víkend v New Yorku se až doteď skládal z jednoho romantického překvapení za druhým. Dan spřádal plány tajně, ale vymyslel program přesně podle Jeanniina vkusu: dopoledne brouzdali po vintage obchodech v Chelsea Market, odpoledne se procházeli spadaným listím v Central Parku s kelímkem horké čokolády v ruce. Koktejly a ústřice, žluté taxíky a pestrobarevná světla na Times Square, nenápadné polibky v našlapané podzemce: to všechno v ní každou vteřinu vzbuzovalo dojem, že se s Danem stali hlavními hrdiny svého vlastního romantického filmu.

Hotel byl tak nádherný, že by Jeannie klidně strávila celý víkend jenom v malém luxusně zařízeném pokoji s měkkými koberci a útulným osvětlením. Samozřejmě s Danem. Při pouhém pomyslení na jeho opálenou kůži na pozadí zářivě bílého povlečení ji zaplavila vlna štěstí: až se vrátí domů, o *všech* úžasných zážitcích mámě vyprávět nebude.

Dnešek, svůj poslední den tady, začali vejci a kávou v hotelové

jídelně a pak vyrazili do města na exkurzi po stopách Jeanniiných popových idolů z osmdesátek. Dan trpělivě mačkal selfička před budovou, kde zkoušeli Blondies, a před domem, kde *momentálně* vlastní byt Madonna. Jasně, byly to jen cihly a okna, ale Jeannie tyhle ulice vnímala jako místa, odkud vytryskl soundtrack jejího života. Slavné muzikantky se kdysi musely tvrdě protloukat stejně jako ona. Když průvodce mluvil o jejich prohrách a úspěších, zaplavil ji povznesený pocit. S vděkem a láskou políbila Dana. Uvědomuje si vůbec, jak moc pro ni znamená fakt, že o ní ví i věci, které mu výslovně neřekla?

Ted' byli na Brooklynském mostě a Dan slíbil, že až Jeannie udělá ještě jeden, dva, tři další kroky, bude se moct pokochat tím nejkrásnějším výhledem, jaký kdy viděla.

„Tři,“ řekl, ale nesundal jí hned dlaně z očí. Položila přes jeho dlouhé prsty své vlastní, mrštné a jako stvořené k tomu, aby kmitaly po hmatníku ukulele. Dan měl obratné, silné ruce veterináře – ošetřovaly zraněné psy a pomáhaly na svět telatům. Od řeky foukal chladný větřík, ale mezi Danem a Jeannie jako by se vznášela růžovo-zlatá záře.

Zády se o něj opřela. Kéž by tahle chvíle nikdy neskončila! Právě se začalo smrákat a Jeannie měla pocit, jako by jí duše vibrovala zpěvem a žilami jí proudila radostná ptačí píseň. Nejlepší kamarádka Edith jí tvrdila, že ve skutečném životě lidé takhle šťastní nebývají. Jenže Edith Constantinová se pro jednou zmýlila. Byla úplně vedle.

„Jsi připravená?“ Dan měl v hlase nepatrně škádlivý tón. Doufala, že ji nezavedl těsně k zábradlí mostu. Jeannie neměla ráda výšky. Rychle uvažovala, jestli to Danovi řekla – občas zapomínala, že se ještě nedostali do té nudné fáze, kdy partneři jeden druhého znají tak dokonale, jako by k jejich osobnosti existoval uživatelský

manuál. O věcech, jako je alergie na marcipán nebo strach z davů, se zmíníte až ve chvíli, kdy vám dojdou zajímavější témata.

„Ta-dá!“ Dan jí sundal ruce z očí a ona zalapala po dechu při pohledu na trpytící se siluetu Manhattanu – černo-stříbrnou koláž světél a budov, zářících na pozadí tmavnoucího nebe.

„Teda!“ Jeannie se v jeho těsném objetí otočila a stáli teď proti sobě tak blízko, že se téměř dotýkali špičkami nosů. Dan byl po všech stránkách hezký. Vítr mu vehnal světlé vlasy do modrých očí. Měly nezvyklou barvu tmavé džínoviny. Jeannie si musela připomenout, že tohle všechno se jí vážně děje. Bylo to až příliš dokonalé, příliš romantické. A přesto skutečné. Konečně něco takového prožívá. Poznala lásku.

„Jsem tak šťastná!“ vyhrkla a ke svému úžasu zjistila, že Danovi se v očích trpytí stejná emoce. Zamrkal, jako by také nemohl uvěřit, že prožívají tak dokonalou chvíli.

A pak se to stalo. Dan ji pustil z objetí, ustoupil a klesl na jedno koleno. Vnímala všechno jako ve zpomaleném záběru. Po mostě chodili lidé, někteří Dana s podrážděným mlasknutím obešli, ale jiní si všimli, co se děje, a tak se zastavili a chápavě se usmívali.

Jeannie nevěřila svým očím. Počkat, to není možné! Chápe to správně? Srdce jí tlouklo jako splašené. Chystá se ji Dan požádat o ruku? Neodvažovala se o té chvíli snít, a teď ji najednou prožívala. Žádost o ruku... to je okamžik, který přichází jen jednou. Jedinkrát za celý život.

Jeannie se najednou zamotala hlava, jako kdyby ji Dan opravdu zavedl až ke kraji mostu.

„Jeannie McCarthyová,“ říkal právě a teď už se všichni chodci zastavovali a tvořili na chodníku hloučky. „Vím, že se známe teprve pět měsíců, ale bylo to pět nejšťastnějších měsíců v mém životě. Vezmeš si mě?“

Za jeho zády se tyčil Manhattan, jakoby další, větší dav podporovatelů usmívajících se na milence, a jeho světla se třpytila jako hvězdy. Lidé na Jeannie nenápadně mířili foťákem na telefonu a tajili dech. Jako by celý New York čekal na její odpověď.

Dan k ní vzhlížel uklidňujícíma modrýma očima. Je nádherný, chytrý a vzal ji do New Yorku, aby ji tu požádal o ruku. Jeannie se zachvěla. Co víc si může přát? Co víc by chtěla?

Otevřela pusu dřív, než si v duchu stihla na ty otázky odpovědět.

„Ano!“ vyhrkla a lidé na mostě jí začali tleskat.

PRVNÍ KAPITOLA

Následující květen

Jeannie McCarthyová byla čtyři míle, takže asi dvacet minut, od radnice v Longhamptonu, když jí poprvé v souvislosti s blížící se svatbou bleskla hlavou myšlenka, která se nedala jen tak zaplašit.

Zněla: Nemůžu dýchat.

Je fér zmínit, že za klaustrofobický pocit v hrudi částečně mohly její šaty. Jeannie měla svatební šaty jako z pohádky: s korzetem a tylovými spodničkami, které při každém pohybu šustily, a jemnými růžičkami pnoucími se po saténovém živůtku ve tvaru srdce. *Normálně* by si Jeannie nic takového nevybrala – nosila spíš harémové kalhoty a/nebo kožené martensky, podle počasí –, ale ve svatebním salonu ji pohled na elegantní zjevení v zrcadle tak vykolejil, že se jí rozhodování jaksi vymklo z rukou. Vypadala v těch šatech správně – jako opravdová nevěsta. Prodavačce vylétly ruce v bílých rukavičkách k ústům a majitelka obchodu jí přispěchala do kabinky poblahopřát s připravenou sklenicí prosecca. „To jsou ony,“ vydechla a pochvalně přikyvovala. „Věřte mi, má drahá, tyhle šaty byly stvořeny pro vás.“

Jeannie připadalo osudové, že jí dokonale padnou hned první šaty, po kterých v obchodě sáhla. Ačkoli stejně osudové jí připadalo už to, že Dan byl první muž, který jí napsal v den, kdy vzdala

hledání toho pravého staromódním způsobem a zdráhavě se vrhla do vod online seznamování. Rok od prvního rande se měli brát. Neztratili ani minutu. Jinými slovy, jak s dalším uklidňujícím pokývnutím prohlásila majitelka obchodu: „Když jste si jistá, není na co čekat.“ Všechno se ale dělo strašně rychle. Příliš, příliš rychle.

Takže tísnivý pocit v Jeanniině hrudi měl ještě jednu příčinu: sílící tušení, že se chystá udělat obrovskou chybu.

Jeannie se znovu pokusila zhluboka nadechnout a málem se rozkašlala. Hrud' měla tak sešněrovanou, že mohla naplnit plíce vzduchem sotva z poloviny. Na mozek jí nejspíš začíná působit nedostatek kyslíku. Od chvíle, kdy jí v hotelovém apartmá pro nevěstu na těle dotáhli korzet, se pořádně nenadechla, a začínala se jí točit hlava. Vůbec jí nepomohlo, že jí před odchodem vtiskli do ruky sklenici vychlazeného šampaňského. „Abyste se uvolnila!“ vysvětlila majitelka hotelu s úsměvem. Další alkohol. Táta ho dopil za ni.

Paní Hicksová. Jeannie Hicksová.

To příjmení jí připadalo cizí. A znělo jako škytnutí.

Ve tři hodiny odpoledne se na zbytek života stane Jeannie Hicksovou. Jeannie McCarthyová, zpěvačka a textařka, učitelka a dcera od té chvíle bude... někdo jiný.

Hrdlem jí proletěla panika a zanechala po sobě pálivou stopu podobnou ohonu komety. Jeannie polkla, ale pálení nezmizelo. Střelila postranním pohledem po svém otci Brianovi. Seděl na zadním sedadle auta vedle ní, ale zíral z okna, neslyšně si odříkával svůj proslov, občas se odmlčel nebo usmál a ve chvílích, kdy očekával smích, naklonil hlavu.

Jsou to jenom nervy, pomyslela si Jeannie. Jenom nervy. Na všech blozích píšou, že jde o přirozenou reakci, která dokazuje, že člověk bere institut manželství vážně. Je to velký závazek. Na zbytek života

se připoutáte k jednomu člověku a zůstanete s ním v dobrém i ve zlém, v bohatství a chudobě, a tak dále a tak dále.

Opřela se o koženou sedačku jediného Rolls Royce Silver Shadow v tomhle okrese a snažila se dýchat tak zhluboka, jak jen jí korzet dovolil. Dostala však do plic jen trochu kyslíku. Ráno v hotelu snědla akorát několik soust míchaných vajíček. A v noci skoro nespala. Neměla dostatek ničeho, co by jí pomohlo čelit obrovskému ponížení, které se na ni valilo.

Jeannie se přinutila myslet na to, co se asi právě teď děje na radnici. Dan na ni čeká a se svým typickým sebevědomým úsměvem vítá příchozí. Představila si ho: čerstvě ostríhané světlé vlasy se mu lesknou ve slunci a v tmavě modrém obleku šitém na míru vypadá upravený a štíhlý. Každému hostovi poví něco vtipného a mezitím uklidňuje svou mámu a diriguje fotografa, protože Dan na rozdíl od Jeannie dokáže dělat spoustu věcí najednou a má věci dopředu promyšlené v tolika krocích, až ji občas napadá, jestli to není nějaká duševní porucha.

On ale neví, že si o něm něco takového myslí. Zamrazilo ji. A co si asi myslí on? Má taky pochybnosti?

Auto se blížilo k radnici a Jeannie se oknem dívala na ubíhající živé ploty. *Kéž bych se mohla vrátit v čase do dnešního rána a začít den znovu.*

Nebo raději do včerejšího rána.

Ačkoli ani to by nestačilo.

Tak třeba o týden zpět?

Chtěla bych se vrátit o celý rok, přála si zoufale Jeannie. Kdyby to šlo, neublížila bych tolika lidem.

Pak si ale představila, že by vůbec nepoznala Dana... a rázem jí bylo úzko. Co má dělat?

„Není ti nic? Tahle stará auta jsou hrozná, kostitřasy, viď, zlato?

Nebo si děláš starosti kvůli účesu?“ Táta ji vzal za ruku a stiskl ji. Jeannie z toho konejšivého doteku vyhrkly slzy. „Už tam brzy budeme. Nebude to dlouho trvat.“

Opatrně se k němu obrátila. Nemohla pohybovat hlavou moc prudce, aby se jí náhodou sponky držící čelenku nezaryly ještě hlouběji do kůže. Čelenka byla další věc, o které si donedávna myslela, že se v ní rozhodně vdávat nebude. Vždycky předpokládala, že bude mít na hlavě věneček z lučních květin, bude se vdávat pod dubem na rodinné farmě v Dumfries a kapela jí k tomu bude vyhrávat tradiční skotské melodie. Místo toho jede na radnici ve městě, kam se s nastávajícím manželem teprve před týdnem přestěhovali. Dan si našel novou práci v místní veterinární ordinaci. Shodli se, že bude jednodušší vystrojit svatbu tam, kde mají nový domov. Je to jejich nový začátek. Jako by se vzali za ruce a odvážně skočili do neznáma.

Nic není podle mých představ, pomyslela si Jeannie se sílící lhostejností. Ani jedna věc. Jen táta po boku a tohle auto. Táta vždycky říkal, že ji odveze na svatbu v rollsu. O to hůř se teď cítila.

„Je všechno v pořádku, zlato?“

Brian se k ní otočil. Oblek mu visel na štíhlém těle a vypadal, jako by patřil někomu jinému. Jeannie si nevybavovala, kdy naposledy viděla tátu v obleku. Kravatu si vzal jenom jednou, když se jeho chovný beran Decker, velký šampion, měl na zemědělské slavnosti Royal Welsh Show setkat s hraběnkou z Wessexu.

„Jsem v pohodě!“ vyhrkla, ale její slova zněla nejistě a růžový lesk na rty vydal mlaskavý zvuk.

„Nezníš moc...“ Brian nedokončil větu a nechápavě sraštil čelo.

Řekni něco, křičelo Jeanniino podvědomí, ale jako by oněměla. Připadalo jí, že má v hlavě místo mozku vatu. Nedokázala si ujasnit, odkud se v ní bere ta nepřekonatelná touha křičet: *Zastavte, zastavte, zastavte to všechno!*

Holčička na chodníku uviděla svatební auto a začala mávat lesklému černému rollsu s bílou stužkou třepotající se na stříbrné masce.

Brian jí také zamával a vložil do toho gesta nadšení, které si schoval speciálně pro děti. „Ach, podívej na tu roztomilou holčičku! No tak, Jeannie, mává ti! Myslí si, že vypadáš jako princezna!“

Jeannie z povinnosti zvedla ruku, zamávala a pokusila se roztáhnout rty do úsměvu. Jenom tím prohloubila nepříjemný pocit, že si na nevěstu jen *hraje*. Tohle není její skutečná svatba. Ve skutečnosti se to vůbec neděje.

„Nepřipadá ti, že vypadá přesně jako ty, když ti bylo deset?“ zeptal se s povzdechem Brian. „Skládala jsi pro nás písničky a hrála nám je na ukulele. Celé dny jsi zpívala. Moc se toho od těch dob nezměnilo, co?“

Jeannie se dál nuceně usmívala, tiskla rty a při pohledu na ukazatel LONGHAMPTON 3 MÍLE se snažila zkrotit divoké myšlenky.

Už jsou skoro tam. *Skoro tam*. Co si počne?

„Jeannie?“ Táta se tvářil ustaraně. „Není ti nic?“

„Jsem...“ Slova jí uvízla v hrdle. „Jsem... jenom...“

Brian bohužel nic nepochopil. „Je normální být trochu nervózní, zlato. Mně musel strejda Charles zapínat knoflíky, protože moje ruce dělaly tohle...“ Předvedl jí, jak se mu trásly. „Tvoje máma měla zpoždění – a já si myslel, že nepřijde! Ale jenom se jí pustilo oko na punčoše – naskočila moc rychle do auta.“ Vzdychl a při té vzpomínce mu zjihly oči. „Když vidíš, jaký jsem dědek, asi se ti ani nechce věřit, že jsme s mámou kdysi byli stejní jako ty a Dan! Ale vážně byli.“

Jeannie se málem zastavilo srdce. Nic horšího táta říct nemohl. Přinutil ji čelit myšlence, kterou už několik týdnů odháněla: totiž že ve skutečnosti s Danem vůbec nejsou jako její rodiče.

Náhle měla před očima svou mámu Sue – malou, podsaditou

a neustále činorodou – a vedle ní tátu v jeho typických montérkách, jak si píská nějakou country melodii, dokud ho Sue nezačne prosit, aby toho už nechal. Nedokázala si Briana se Sue představit jednoho bez druhého. Smáli se, vtipkovali a občas se hádali, ale především spolu komunikovali beze slov: měli svůj vlastní jazyk tvořený odmlkami a pohledy. Vypěstovali si ho v letech po mámině strašlivé nehodě, kdy se všem McCarthyovým život obrátil vzhůru nohama. Jeannie si pomyslela, že o tomhle je řeč, když se slibuje: ve zdraví i v nemoci. V dobrém i ve zlém – to není klíšé, ale realita. Život do lásky jejích rodičů tloukl, jako by to byla do ruda rozžhavená podkova, ale ona s každým dalším úderem jenom sílila. Jinak by nepřežila. Jinak by dodnes nebyli spolu.

V nitru se jí rozpínalo zoufalství. Jak může něco takového Danovi slíbit? Vždyť ho dost dobře nezná. Dost dobře nezná ani samu sebe.

Při tom pomyšlení pocítila zvláštní stav beztlíže, jako by se jí mohla hlava oddělit od těla a odletět pryč. Jak ale může všechno zastavit, když do obřadu zbývají jen minuty? Nemůže svatbu zrušit. Má přijít spousta lidí. A Dan! Jak by to mohla udělat Danovi?

Při představě, že by Danovi ublížila, se jí udělalo špatně. Dan si to nezaslouží.

Jeannie se znovu mělce nadechla, ještě jednou a znovu. Ale jako by se jí do mozku nedostala ani troška kyslíku. Perlový náhrdelník půjčený od mámy se nepravidelně zvedal a zase klesal. Pomyslela si, že se jí dme hrud' jako hysterické vévodkyni z *Downton Abbey*.

Rolls royce sjel z hlavní silnice a Jeannie zahlédla další ukazatel: LONGHAMPTON 2 MÍLE. Už zbývají jen minuty. Doslova.

„Tati.“ Jeannie překvapilo, že dokázala promluvit. Její hlas si těžce razil cestu zpod žeber sevřených korzetem. „Mohli bychom... mohli bychom někde zastavit? Jen na chvíli?“

Brian zvedl levou ruku a významně si pohlédl na zápěstí. Pro

dnešní příležitost si vzal zlaté hodinky po svém otci. „Proč by ne? Jedeme dřív, je to tak?“

Předklonil se, zaklepal na okýnko a odsunul ho ke straně. „Pardon, příteli. Až to půjde, mohl byste někde zastavit? Jedeme s předstihem a moje dcera nechce dorazit dřív než ženich.“

Na jejich straně silnice se objevilo odpočívadlo zastíněné stromy. Stála tu přeplněná popelnice a turistický ukazatel. Jeannie ještě nikdy nebyla za zastávku na odpočívadle tak vděčná. Řidič hodil blinkr, zaparkoval pod stromem a vypnul motor. Auto naplnilo stísněné ticho.

Musím rychle jednat, pomyslela si Jeannie, ale nevěděla, jak začít.

Tohle nikdy neuměla: vyklopit, co má na srdci. Když byla malíčká, dělali si z ní kvůli tomu legraci (*No tak, mluv, Jeannie!*), na základní škole se z toho stal problém (*Jeannie? Jsi duchem přítomná?*), ale pak všechno vyřešila její nejlepší kamarádka Edith, která prostě začala mluvit za obě. Jeannie mívala ve stresových okamžicích v hlavě jako vymetené. Edith se nic podobného nestávalo.

Ulevilo se jí, když si Brian rozpačitě odkašlal a prohodil: „Jsem rád, že jsme zastavili. Na něco se tě musím zeptat. Nevykládej si to špatně – přečetl jsem si to v jedné z těch příruček o svatební etiketě, které máma přinesla z knihovny.“

S milou důstojností vzal Jeannie za obě ruce. Bylo to tak staromódní gesto, že se mu nedokázala podívat do očí. Srdce jí zběsile tlouklo.

„Pokud máš třeba i jen nepatrné pochybnosti,“ začal Brian, „pokud si nejsi úplně jistá, jestli se máš za Daniela provdat, tak mi to teď pověz. Ještě není příliš pozdě.“

Zahučelo jí v uších, jako by jí do nich foukl vítr. Zacloumal s ní mocný poryv děsivé paniky.

Zároveň ale pocítila úlevu. Čirou úlevu, že táta něco takového řekl. Vyčetl jí z výrazu tváře, co se v ní odehrává? Tak dobře ji zná!

Hleděli na sebe. Brian si všiml, jak vděčně se na něj Jeannie dívá, a laskavou tvář mu zkřivil vyděšený výraz.

„Jeannie,“ zajíkl se.

A v tu chvíli její mozek srovnal krok se srdcem. Jedna věc je říct pravdu tátovi, ale jak by teď mohla odvolat svatbu? Na radnici právě přichází spousta lidí. I kdyby na ně nebrala ohled, co peníze, které utratili za hostinu? V místnosti nad obřadní síní už zaměstnanci cateringové firmy aranžují na podnosy plátky uzeného lososa. Šampaňské se chladí v nádobách s ledem. Diskžokej sem jede až z Birminghamu a má nachystaný playlist z jejích oblíbených písniček včetně prvního tance novomanželů. A bože, dort! Dort za tři sta liber! Uvědomila si, kolik to všechno stálo její rodiče a Danovu mámu a jak velkou část úspor s Danem utratili, a v podpaží ji začal svrbět pot. Snažili se o nízký rozpočet, ale stejně vynaložili tisíce liber.

„Jeannie?“

Táta promluvil mnohem vyšším hlasem než obvykle. Zjevně nečekal, že Jeannie zůstane zticha. Bude se s tím muset vyrovnat.

Pomalu sklopila hlavu a zase ji zvedla. Bylo to její nejpomalejší přikývnutí v životě. Tak jednoduché gesto – a přitom může někomu zničit život. Svíral se jí žaludek, točila se jí hlava a zároveň ji zaplavila úleva.

Táta nikdy neklel, ale teď si pro sebe zamumlal něco tak peprného, že se málem rozesmála. Zněl úplně zkoprněle.

„Kýváš..., protože si jsi jistá, že se chceš za Dana provdat, anebo proto... že chceš svatbu odvolat?“

„Nemůžu se za Dana provdat.“

Jakmile jí ta slova sklouzla ze rtů, jako by z ní spadla obrovská tíha. Hotovo. Udělala to. Udělala naprosto správnou věc. Strašnou, hanebnou, smutnou – ale správnou.

„K čertu!“ Brian dlouze vydechl. „Můžu se zeptat... proč?“

Rozhovory o emocích nebyly jeho šálek čaje, ale Jeannie věděla, že její otec nikdy neuhýbá před těžkými úkoly. A už vůbec ne, pokud se týkají jeho milovaných.

Mlčela a snažila se utřídit si neposedné myšlenky. Potřebovala odpovědět nejen tátovi, ale i sama sobě. „Dan je báječný.“ Ta slova jí připadala prázdná. „Nic špatného neudělal, tati. Ale... manželský slib se skládá na zbytek života. A já Dana znám teprve rok.“

Vážně? Když se nad svým vysvětlením zamyslela, připadalo jí směšné. Všichni jí nejspíš řeknou: Copak jsi to nevěděla předtím, než jsi mu řekla ano? Pravda byla taková, že neměla moc času na přemýšlení. Když stáli na Brooklynském mostě, užívala si vyvrcholení romantického víkendu a cítila se opilá štěstím. A ani potom neměla čas. Okamžitě se na ni začaly sypat gratulace a Danova máma Andrea jí poslala knížku o plánování svatby.

„Nejde o to, jak dlouho někoho znáš, zlato.“ Brian svažtil čelo, jako by si nebyl jistý, jestli ji má uklidňovat, nebo ne. „Když jsem tvou mámu požádal o ruku, chodili jsme spolu teprve několik měsíců. Víím, že to bylo trochu uspěchané, ale dneska je díky internetu všechno jiné. Možná je lepší, když jste si jeden druhého mohli vybrat z milionů lidí na té webové stránce...“

„Neumím ti vysvětlit, co cítím, tati.“ Vyschlo jí v hrdle. „Kéž bych to uměla. Kéž by.“

Uvědomovala si, že by se měla snažit – rychle. Musí přece nějak zdůvodnit, proč se chystá Dana takhle ponížit. Nebylo by nejlepší simulovat zánět slepého střeva, jako když se kdysi chtěla ulít z tábora? Bože, prosím, pomyslela si, sešli na mě zánět slepého střeva, a to hned! Anebo něco méně závažného, co ale vyžaduje okamžité ošetření. Něco, kvůli čemu mě táta bude muset odvézt na pohotovost místo na radnici.

Při tom pomyslení se zastyděla. Je zbabělá.

Řidič diskrétně zakašlal, aby jim připomněl, že čas běží. Jeannie složila hlavu do dlaní. Bylo toho na ni moc. „Omlouvám se, tati. Zapomeň, že jsem ti něco řekla. Jsem jen nervózní! Vezmeme se, a kdyby se ukázalo, že to nebyla jen nervozita, vždycky přece můžeme zažádat o rozvod.“

„Ne!“ vykřikl vyděšeně Brian. „Nemůžeš složit manželský slib, když ho nemyslíš vážně! To by byl výsměch. A představ si, jak by bylo Danielovi, kdyby se dozvěděl, že jsi přede všemi lhala?“

Bezmocně na sebe hleděli jako dva lidé, kteří se brodí přes řeku a netuší, jak je hluboká, ale když už jednou do proudu vstoupili, nezbyvá jim nic jiného než jít dál.

„Miluješ ho?“ Tak prostá otázka!

Jeannie polkla. Před několika měsíci by bez zaváhání odpověděla ano. Dan pro ni byl důkazem, že láska na první pohled existuje. Jenže jak týdny ubíhaly, nemohla se zbavit pocitu, že v jejich vztahu něco schází. Jako by si Dan v duši nechával soukromé místočko, na které ji nepouští. O plány do budoucna nešlo, o těch s ní velmi otevřeně mluvil. Tajil jí spíš... své obavy? Své chyby? Střípky minulosti, na které nebyl hrdý? Než se s Danem poprvé setkali, dlouze spolu chatovali a díky tomu o sobě navzájem věděli spoustu náhodných faktů: Máš raději čaj, nebo kafe? Kočky, nebo psy? Jenže Jeannie občas uvažovala spíš o věcech, které o něm *neví*. Máló kdy mluvil o minulosti. Navíc od zasnoubení celé víkendy jen ochutnávali svačtinu a plánovali zasedací pořádek. Vůbec nezažívali takové ty nudné nedělní večery, kdy člověk odloží masku, kterou si nasazuje na rande, a ukáže, jaký doopravdy je. Jeannie před ním nic netajila; ani to neuměla. Nedávno si ale uvědomila, že když Dan o něčem nechce mluvit, nasadí určitý typ roztomilého úsměvu.

Táta pořád čekal na odpověď. *Miluje ho?* Může člověk o někom upřímně prohlásit, že ho miluje, pokud ho důkladně nezná?

Z hrdla se jí vydral nešťastný hlas. „Já nevím.“

Následovalo dlouhé ticho. Jak můžou dvě slova vyvolat takový chaos?

„Jsi si tím naprosto jistá?“

Jeannie kývla.

„Ježíši...“ Brian si promnul oči a pak se vzmužil. „Musíme to vyřešit. Chceš, abych mu to zavolal? Nebo tam pojedeme a já si s ním promluvíím osobně?“

Co Dan udělá? Rozpláče se? Bude se vztekat? Jeannie si uvědomila, že neví; ještě nikdy Dana neviděla v okamžiku, kdy se musel vypořádat se špatnou zprávou.

„Zavolám mu,“ uvažoval nahlas Brian. „Povím mu, že si s ním potřebuješ promluvit. Ať má šanci vzdálit se od své matky a koordinátorů. Pak mu můžu zavolat znovu a vysvětlit mu, co cítíš. Až to budeme mít za sebou, zavoláme mámě a pak... vyřešíme všechno ostatní.“

„Ne, tati.“ Jeannie napřímila záda a korzet ji zaškrábal na jemné kůži v podpaží. „Tohle musím udělat sama. Zavolej Danovi a požádej ho, aby šel na nějaké klidné místo, kde si s ním budu moct promluvit. A já... mu všechno povím.“

Brian chtěl protestovat, ale když Jeannie zavrtěla hlavou, zarazil se. Beze slov ho prosila, aby nehasil slabý plamínek jejího odhodlání. Vzdychl, tentokrát smutně, a stiskl jí ruku. „Mrzí mě, že jsi nám to neřekla dřív, zlato, ale jestli si opravdu nejsi jistá, děláš správnou věc. Život bys měla spojit jedině s člověkem, bez kterého nemůžeš žít.“ Políbil ji na hlavu. „Vždycky je nejlepší být upřímná.“

Jenže Jeannie si nepřipadala upřímná. Připadala si jako naprostá kráva. „Omlouvám se, tati.“

„Za co?“

„Za to, že jsi zbytečně utratil peníze, za tu ostudu... za zmatky... protože všichni přijeli a...“

„Cože? Na tu svatbu nepřijel nikdo, kdo by si chtěl užít dobrý oběd i za cenu, že se vdáš za muže, kterého nemiluješ.“ Brian ztěžka vydechl a vytáhl z kapsy saka telefon. Dlouze na něj zíral – s mobilem si mírně řečeno moc nerozuměl – a pak řekl: „Dobře, tak ať už to máme za sebou.“

Chvilí zápasil s klikou, a když se dveře konečně otevřely, Jeannie se nadechla tak zhluboka, jak jen dokázala. Ačkoli jí korzet svíral hrudník, měla pocit, že poprvé od rána cítí v plicích čerstvý vzduch.

„Děje se něco?“ zavolal řidič, když viděl, že Brian pomáhá Jeannie vystoupit.

„Ne, nic. Nic!“ odpověděla přiškrčeně. „Jenom si potřebujeme něco ověřit.“

Proč dál lže? Tohle se určitě stává častěji, než by jeden řekl. Jistě není první, kdo kdy zrušil svatbu.

Ale ráno před obřadem? Před dveřmi radnice?

Brian jí podržel perlamy pošítou svatební kabelku a Jeannie z ní vytáhla svůj telefon. Byl zaklesnutý mezi zbrusu novou rtěnkou, pudřenkou, sponkami a krabičkou mentolek. Trhla sebou při pohledu na fotku na displeji: selfie s Danem. Oba se smáli do objektivu, za nimi se třpytil Manhattan a před nimi se rozprostírala šťastná budoucnost. Rovnou zvolila jeho kontakt a přiložila si telefon k uchu.

Čekala a v myslí měla jako vymeteno. Všimla si, že někdo zastrčil do živého plotu sáček od slaných brambůrků. Se solí a octem. Pořád neměla ponětí, čím začne.

Uslyšela, jak se hovor spojil. V kratičké pauze se jí málem zastavilo srdce – a pak si uvědomila, že na druhé straně není Dan, to se jen zapnula hlasová schránka. Mozkem jí prosvištěla panika a odfoukla všechna slova a myšlenky.

Poslouchala nahrávku jeho hlasu: známého, přátelského, ale zároveň trochu snobského.

„Ahoj tady Dan Hicks. Omlouvám se, ale nemůžu váš hovor přijmout. Po pípnutí mi, prosím, nechte vzkaz.“

Jeannie si uvědomila, jak důležitou věc se chystá udělat, a zatočila se jí hlava. Ať použije jakákoli slova, všechno jimi změní. Všechno. Teď. Jen musí něco říct.

„Dane, to jsem já, Jeannie.“ Připadalo jí, že má slabší hlas a silnější skotský přízvuk než obvykle. Jako by ani nemluvila ona. „Až si ten vzkaz poslechněš, mohl bys mi zavolat? Musím s tebou mluvit o něčem důležitém. Nemůžu...“ Pevně stiskla víčka. „Prostě mi zavolej. Prosím.“

Rozechvělým prstem se dotkla displeje a až na druhý nebo třetí pokus se trefila do červené ikonky. Hotovo.

Jeannie se otočila a zjistila, že ji Brian pozoruje. Pod bujnou šedou kšticí ustaraně vraštil čelo, ale pokusil se povzbudivě usmát. Moc se mu to nepovedlo. „Hotovo, zlato?“

„Nechala jsem mu vzkaz.“

„Šikovná holka.“

Jeannie se snažila samu sebe přesvědčit, že takhle je to možná lepší. Vzkaz jim oběma dopřeje čas: Dan se trochu připraví a ona snad vymyslí lepší zdůvodnění než „připadá mi, že něco není v pořádku“. Zírala na jejich rozmazaný odraz na lesklém laku auta. Je už příliš pozdě na to, aby předstírala otravu jídlem? Každopádně měla pocit, že každou chvíli začne zvracet.

„Tak co teď?“ Brian si odkašlal. „Budeme... tady čekat, než zavolá?“

„Asi jo?“

Ale co když si Dan vypnul telefon, aby se mohl v klidu chystat na obřad? Třeba si vůbec nevšimne, že mu nechala vzkaz. Bude tam stát, čekat na ni – a ona ho bude muset odmítnout přímo před radnicí. Předě všemi.

„Zkusím to znovu,“ prohlásila. „Třeba právě mluvil s někým jiným.“

„Co když ti zrovna bude volat zpátky?“ začal Brian, ale Jeannie už klepla na jeho kontakt. Rychle, než ji opustí poslední zbytky odvahy. Nechtěla Dana ponížit. To vážně nechtěla.

Opět se dovolala rovnou do hlasové schránky, ale tentokrát hned po pípnutí začala mluvit. „Dane, to jsem já. Prosím tě, nejezdí na radnici. Nemůžu se za tebe dneska provdat. Moc se omlouvám. Moc, moc, moc se omlouvám. Jakmile si tohle poslechněš, zavolej mi, prosím.“

Měla ten druhý vzkaz nechávat? No nic, na lítost už je pozdě. Jeannie bolelo břicho směsicí emocí: strachem, studem, panikou. Intuice jí našeptávala, že udělala správnou věc. O moc líp se kvůli tomu ale necítila.

Brian kývl směrem k autu. „Můžeme počkat v pohodlí, ne?“

Neohrabaně se uvelebila na zadním sedadle a táta mezitím tiše mluvil s řidičem.

Jsem zrádkyně, pomyslela si a tělem se jí šířila ochromující otupělost. Zrádkyně Jeannie.

„Jeannie?“ oslovil ji tiše Brian, jakmile si vedle ní sedl. „Jestli se ti Daniel brzy neozve zpátky, měli bychom zavolat jeho svědkovi. Máš na něj telefon?“

„Ano, uložila jsem si ho. Jmenuje se Owen. Owen Patterson.“ Jeannie otevřela směšně malou kabelku. Když vytahovala telefon, začal jí v ruce zvonit. Zrychlil se jí tep, ale pak zjistila, že nevolá Dan.

Owen, objevilo se na displeji.

„To je on! Jeho svědek.“ Nerozhodně na telefon zírala. „Proč mi volá?“

„Chceš, abych to vzal?“

Jeannie si uvědomila, co tím táta myslí. Dan si poslechl vzkaz a je

v takovém šoku, že nemůže mluvit. Proto volá jeho svědek. Zamrazilo ji. Věci už se daly do pohybu. A může za to ona. „Ne... raději to vyřídím sama.“

Sebrala odvalu a rozechvělým prstem se dotkla displeje. „Owene?“

„Jeannie! Kde jsi?“ Jeho hlas neznala. S Danovým svědkem se setkala jen jedinkrát – včera u večere.

„Jsme v autě. Zastavili jsme, protože jsme vyjeli moc brzo...“ Teď už ale vůbec nebylo brzo: měli pět minut zpoždění. Proto asi Owen volá.

„Díky bohu.“ V jeho hlase zazněla úleva. „Prosím, nepanikař, ale nejezdi na radnici. Něco se stalo. Mluvil jsem s matrikářkou. Pošle hosty rovnou na hostinu.“

„Cože? Co se stalo?“

Brian ji vzal za ruku, ale Jeannie cítila nečekanou euforii. Osud nakonec přece jen zasáhl! Fantazie se jí rozjela na plné obrátky: Jakým způsobem jí asi prozřetelnost přispěchala na pomoc? Na radnici prasklo potrubí? Vypadla elektřina? Bylo jí to jedno. Hlavně že vyvázla! Získala čas, aby napravila svou chybu...

„Jeannie, bohužel se stala nehoda,“ začal opatrně Owen. V pozadí zazněly zvýšené hlasy a siréna. „Ale všechno dobře dopadne, slibuju.“

DRUHÁ KAPITOLA

„Dobře to dopadne. Všechno dobře dopadne, neboj se,“ opakoval pořád dokola Owen, ale v hlase mu zaznívala čím dál větší nejistota. Jeannie dokázala myslet na jedinou věc: *Co* dobře dopadne?

Dýchala tak mělce, že jí scházel kyslík. Tentokrát za to nemohl jen těsný korzet, ale také adrenalin, který jí zběsile rozpumpoval srdce. Zároveň cítila temnou úlevu, že se teď svatba nemůže uskutečnit.

Naskočila jí husí kůže. *Úlevu?* Ale ano, byla to pravda. Ulevilo se jí.

Brian jí vzal telefon z ruky. Nebránila se.

„Owene, tady je Brian McCarthy.“ Zalomcoval klikou a podruhé vystoupil z auta, tentokrát mnohem překotněji. „Pověz mi, co přesně se stalo!“

Jeannie se dívala, jak poodešel k živému plotu, jednou rukou si prohrábl šedivé vlasy, zamračil se a kývl. Náhle jí hlavou bleskla myšlenka, ze které ji rozbolelo břicho: ten vzkaz! Co když Danovi vůbec nemusela žádný vzkaz namlouvat? Možná by mohli svatbu odložit na neurčito – anebo si alespoň promluvit...

Brian se otočil a pohlédl na ni. Jeannie sebou trhla. Najednou věděla, že na radnici neprasklo potrubí ani nevypadl proud. Stalo se něco mnohem závažnějšího.

„OK... chápu. Chápu. Jasně.“ Táta mluvil klidně, ale z jeho rychlého nervózního mrkání Jeannie tuhla krev v žilách. „Kdybys

mohl... Ano, já jí to povím.“ Znovu po ní střelil pohledem. „Ona totiž... Každopádně tam přijedeme, jak nejrychleji budeme moci. Díky, Owene. Jsi hodný.“

Chvilí zůstal zticha. Došel k řidičovu okýnku a tichým, ale naléhavým hlasem mu dal nové pokyny. Nadiktoval adresu ve městě a řidič zasténal. Pak se Brian vrátil na zadní sedadlo.

„Tati?“ Jako by jí zkameněl jazyk. „Co se stalo, tati?“

Brian ji vzal za obě ruce a Jeannie si uvědomila, že se celá chvěje. „Daniel měl bohužel nehodu. Srazil ho autobus. Stalo se to hned vedle jeho hotelu tady ve městě.“

Dan měl nehodu? Jeannie na otce zírala a její mozek odmítal informaci zpracovat. „Srazil ho... *autobus*?“

„Řidič vypověděl, že Dan vstoupil do silnice bez rozhlédnutí. Chudák chlap vůbec nestihl zabrzdit. Daniel zrovna... no... zrovna telefonoval.“

Ne. Jeannie vyletěla ruka k ústům, jako by chtěla zatlačit katastrofická slova zpět. „Ach bože. To jsem byla *já*! Muselo se to stát, když poslouchal můj vzkaz!“

„Tím si teď nemůžeme být jistí, zlato.“

Ona si ale jistá byla. Zalila ji vlna studu, temná a špinavá. „Můžu za to *já*! Za všechno můžu *já*.“

„Jeannie, no tak, zhluboka dýchej. Už tam jede záchranka. Daniel bude v pořádku.“ Brian vzal jemně její tvář do dlaní. „Honem, dýchej! Nádech, výdech.“

Chytila tátu za zápěstí a upřeně mu hleděla do očí, jako by se topila. Opětoval její pohled a nedokázal skrýt úzkost.

Co jsem to udělala, pomyslela si Jeannie, když se auto znovu rozjelo – tentokrát mnohem rychleji. *Co jsem to udělala?*

— — —

Dan, jeho svědek a svatební organizátoři byli ubytovaní v hotelu na druhém konci města, kde řady viktoriánských domů ustoupily nudné šedi průmyslové čtvrti.

Dlouho předtím, než se dostali k místu nehody, předjela jejich rolls royce záchranka, mihla se blikající modrá světla, zahoukala siréna a vzápětí se přihnalo policejní auto. A další. Brian mlčky stiskl Jeannie ruce: drželi se teď tak pevně, jako by se chystali společně skočit s padákem.

Když dojeli blíž, řidič musel zpomalit. Přes silnici byla natažená páska, doprava tu byla zastavená a dva policisté posílali auta jiným směrem. Projíždějící motoristé si mohli ukroutit krky a celý proces tím jen komplikovali.

Jeannie nehybně seděla. Bála se podívat, co se děje vpředu. Byla tam spousta lidí a ona přes ně nic neviděla. Někde tam je Dan. Dokud ho neviděla, všechno jí připadalo neskutečné. Je to nějaká chyba. Sen. Velmi, velmi zlý sen.

„Blíž už se nedostanu, má milá.“ Řidič byl celý rudý a tvářil se omluvně. „Myslím si, že by bylo jednodušší, kdybyste si tady vystoupili. Omlouvám se. Moc se omlouvám, ale nikdo mě dál nepustí a nejsem si jistý, jestli...“

Nedokončil větu, ale Jeannie věděla, co chtěl říct. Představa svatebního auta, razícího si cestu ke zraněnému ženichovi, byla prostě strašlivá. Ona ale stejně nemůže být nenápadná – ne když má na sobě tyhle šaty.

„Máte naprostou pravdu. Zastavte tady. Tohle místo je stejně dobré jako kterékoli jiné.“ Brian otevřel dveře a pomohl Jeannie ven.

„Chcete, abych počkal?“ zeptal se řidič.

„Ne, jen jedte, my si poradíme. Moc vám děkuju. Byl jste skvělý.“

Jeannie připadalo neskutečné, že ti dva dokážou zdvořile konverzovat.

Zavravorala ve zbrusu nových botách na vysokém podpatku, a když udělala první kroky, připadalo jí, že má podivně vláčné nohy. Jako by jí ani nepatřily. Kráčela rychle, rychleji, než měla v úmyslu, a nakonec se téměř rozběhla.

Na druhé straně ulice parkovaly v pravém úhlu dvě záchranky, měly otevřené dveře a vyložená nosítka a zdravotnické potřeby. Autobus číslo 14 zůstal stát stranou a pasažéři natahovali krky, aby měli lepší výhled. Někteří se dívali ven horními okýnky. Řidič se opíral o dveře a mluvil s policistou; byl popelavě bledý a mnul si oči, jako by se z nich pokoušel vytrít všechno, co se před chvílí stalo. Jeannie slyšela hovor zdravotníků, palbu diagnóz a instrukcí. Doléhalo k ní praskání a štěkávé hlasy z policejní vysílačky, pípání zdravotnického vybavení a pak z dálky těžkopádné dunění helikoptéry.

Po Danovi mezi tím vším nebylo ani stopy. Neslyšela ho mluvit ani sténat. Jako by tu nebyl.

„Nechte mě projít,“ slyšela sama sebe říkat. „Nechte mě projít, jsem jeho přítelkyně.“

Když se protlačila dopředu, kromě klapání svých podpatků uslyšela ještě jeden nový zvuk: šelest zvědavých a překvapených hlasů.

To je nevěsta... to je nevěsta... to je nevěsta.

Za jejími zády zazněl zdvořilý, ale pevný tátův hlas: „Prosím, nechte nás projít. Pardon, díky.“ Dav se rozdělil jako voda v Mrtvém moři a před nimi se objevil menší hlouček: pět záchranářů okolo nehybného muže. Jeho tělo bylo vidět jen od pasu dolů.

Ty ponožky! Jeannie se zastavila. Dan měl na sobě ponožky, které mu dala k narozeninám: červené s malými bílými skotskými teriéry. V tu chvíli jako by prozřela. Všechno jí náhle připadalo skutečnější. Zírala na Danovy ponožky a vzpomínala, jak si je u večere rozbalil, s upřímnou radostí se usmál a navzdory jejím rozpačitým protestům si je přímo v restauraci navlékl. Byli ten víkend tak šťastní!

Co jsem to udělala?

Jeannie dál upírala oči na ponožky. Děsila se okamžiku, kdy se záchranáři pohnou z místa a před ní se objeví Danovo poraněné tělo, a zároveň se chtěla ujistit, že na tom Dan není zase tak špatně. Vždycky se jí smál, že je choulostivá a zakrývá si oči dokonce i při bondovkách. Ale kde je krev? On nekrvácí? Pokud nekrvácí, tak snad bude v pořádku. Možná se za chvíli probere, vstane a odejde jen s modřinami.

Teď se vedle ní objevil někdo další – tmavovlasý muž v zeleném kiltu, s bílou růží v klopě. Měl kulatou chlapeckou tvář a zjevně se ze všech sil snažil působit klidně.

„Jeannie, já jsem Owen.“ Nejistě se dotkl její paže a pak dodal: „Viděli jsme se včera večer. Jen krátce, u večere. Je mi to tak líto.“

„Proč?“ Něco v jeho hlase způsobilo, že se jí tělem začal šířit chlad. „Dan je mrtvý? On zemře?“

„Ne, ne...“ Owen překvapeně ucouvl. „Bože, to ne! Je jen...“

Helikoptéra se mezitím přiblížila, teď přistávala na nedaleké prázdné parkoviště, a ať Owen řekl cokoli, už to přes hlučný zvuk vrtule nebylo slyšet. Ze stromů okolo hotelu se zvedly květy, vířily v pozadí jako konfety a padaly lidem do vlasů a očí.

Objevili se další záchranáři, běželi přes silnici a něco volali na své kolegy. První skupinka ustoupila stranou, aby mohli zraněného převzít. V tu chvíli Jeannie krátce zahlédla Dana. Předklonila se a v touze dostat se k němu co nejbliž klopýtla a málem upadla.

Ležel na silnici, měl zavřené oči a jen pramínek zaschlé krve na krku prozrazoval, že nespí. Fialovo-červené odřeniny vypovídaly, kam se uhodil o obrubník. Při pohledu na ně měla Jeannie pocit, jako by ji do hrudi praštila neviditelná pěst. Všimla si purpurových kapek krve na hebké kůži na krku, který se mu pořád ještě leskl luxusní kolínskou od tureckého holiče – Dan totiž pro sebe a svatební

organizátory na ráno naplánoval tradiční mokré holení břitvou. Na asfaltu se srážela další hustá tmavá krev a na hraně obrubníku byla šmouha. Dan měl levou nohu popruhy připoutanou k jakési výztuze a hezkou tvář mu obemykal mohutný límec. Jeannie rozechvěle lapala po dechu. Klekla si vedle Dana a připadalo jí, že se v příští chvíli začne dusit.

Měla by ho vzít za ruku? Jak klečela, tvrdá síťovaná spodnička jí vyrývala do kolen v punčocháčích drobné čtverečky. Ráda by se Dana dotkla, jen aby věděl, že je tady. Může pohnout jeho paži? Slyšela, jak zdravotníci mluví o tom, že ho musí znehybnit a stabilizovat...

Ze zadu se nad ní sklonil Owen. Voněl svěží kolínskou a čerstvě vyčištěným oblekem. „Jsme s tebou, kamaráde, jsme tady,“ řekl. I on udělal několik trhaných gest, jako by si také nebyl jistý, jestli je bezpečné se Dana dotknout. „No tak, zůstaň s námi. Zůstaň s námi, Dane, kamaráde.“

Jeden ze záchranářů vzal Jeannie za loket a odvedl ji stranou. Tým z helikoptéry rozbalil sterilní vybavení a připravil nosítka. „Vy jste Jeannie? Jeannie, povím vám, co se děje. Kolegové Dana intubují, zajistí ho a cestou do Birminghamu ho budou monitorovat.“

„Ale do místní nemocnice je to blíž! Je na téhle ulici, cestou jsme ji míjeli...“ Jeannie ukázala směrem do centra. „Proč musí letět až do *Birminghamu*?“

„Mají tam jednotku intenzivní péče. Daniel utrpěl poranění hlavy a potřebuje urgentní vyšetření a péči specialistů.“ Záchranář působil klidně, ale v očích měl soucit. „Mrzí mě, že se něco takového stalo ve váš svatební den. Musí to pro vás být hrozné. Ale Daniel je v dobrých rukou, to vám můžu odpřisáhnout.“

Jeannie ucouvla. Soucit si nezaslouží. Pořád dokola si představovala Dana, jak vstupuje do vozovky přímo před autobus. Nedával pozor, protože mu zavolala. Myslel na ni. Všímal si jen telefonu.

„Co teď máme dělat?“ zeptal se Owen záchranáře. „Je v helikoptěře místo, aby Jeannie mohla letět s ním? Pokud tedy chceš.“

Otočil se k ní a tázavě sražil husté obočí. Jeannie už zase měla pocit, že se jí to všechno jenom zdá. Záchranář něco říkal o nedostatku místa, extra vybavení a jejích šatech, ale ona polovinu jeho slov nevnímala. Jako by je odfoukl vítr.

Není to sen, Jeannie, pomyslela si. Tohle všechno se opravdu děje.

Owen jí zřejmě vyčetl z tváře, že si připadá úplně ztracená. Obrátil se k záchranáři. „Žádný problém. Odvezu ji. Parkuju hned tamhle.“

„A já seženu taxi, naložím tvou matku a pojedeme za vámi.“

„S taxíkem si nemusíte dělat starosti, pane McCarthy. Zavolám Markovi. Před hodinou vyzvedl organizátory.“ Owen vytáhl telefon a začal projíždět kontakty. Pak o krok ustoupil. „Marku? Potřebuju, abys nám pomohl...“

Záchranáři zvedali Dana připoutaného k nosítkům a znehybněného stabilizační matrací. Jeannie k němu přistoupila a dotkla se jeho prstů. Byly studené.

„Přijedu, Dane.“ Na obličeji teď měl kyslíkovou masku a k holé paži přilepenou hadičku, ve které se červenala krev. Tahle silná, opálená paže ji předevcírem v noci v posteli objímala kolem pasu. Tvář měl nehybnou a děsivě bledou. Bezkrvnou. Jeannie by nejraději křičela: *Omlouvám se, omlouvám se, omlouvám se*, ale nedokázala ze sebe dostat ani slovo.

„To jsi hodný. Až budu moct, ozvu se ti. Ano, jasně.“ Owen se k ní vrátil. Schoval telefon a položil jí ruku na rameno. „Mark už jede. Bude tu za pět minut.“

Jeannie si nedokázala vzpomenout, o jakého Marka jde. Slyšela o Danových kamarádech, kteří mu pomáhají organizovat svatbu, ale nesetkala se s nimi. Většina z nich včera přijela tak pozdě, že ani nestihli společnou večeři. Dokonce i Owen, Danův svědek, dorazil

až ve chvíli, kdy se podával sýr a portské. Opozdil se kvůli nějaké krizi v práci. Jeannie si uvědomila, proč ho dnes hned nepoznala: včera večer měl na očích silné brýle s želvovinovými obroučkami, jaké nosí Jarvis Cocker.

„Tak pojďme. Člověk se vždycky cítí líp, když je v pohybu, ne?“ Owen ji odvedl z místa nehody, kde záchranáře vystřídali policisté, a společně zamířili k hotelu. Dav se před nimi jako mávnutím kouzelného proutku rozestupoval a všichni zírali na nevěstu – jenže úplně jinak, než si Jeannie před pouhou hodinou představovala.

Owen měl starý mercedes plný papírů, účtenek a prázdných obalů od sušenek a řídil ho velmi rychle. Sedadlo bylo sice široké, ale Jeanie obklopovaly její spodničky jako hnízdo. Nakonec se jí podařilo najít polohu, ve které dokázala celkem pohodlně dýchat. Soustředila se na svůj dech; bylo to vítané rozptýlení, které jí pomáhalo zapomenout na Danovu voskovou tvář.

Nemluvili. Owen se soustředil na silnici a ani jednou se na Jeanie nepodíval. To jí vyhovovalo. Bála se, že by jí z tváře vyčetl, co se v ní odehrává.

Když byli na dálnici, zavolal Mark a potvrdil, že veze McCarthyovy. Owen ho dal nahlas, takže Jeannie všechno slyšela, ale nechtěla se do rozhovoru zapojovat. Stejně ani nevěděla, co by říkala.

„Kdyby ses něco dozvěděl, ozvi se mi,“ požádal Mark a z jeho hlasu bylo znát, že nemá daleko k pláči.

„Jasně, kamaráde.“

„Pověz Danovi, že ho máme moc rádi. To je ale idiot, nechá se přejet ve svůj svatební den. A vyřídí Janie, že ji máme rádi. Můžeme pro ni něco udělat?“

Owen na ni pohlédl. „Jeannie je tady vedle mě.“

„Ach můj bože, *Jeannie*, Jeannie, je mi to tak líto.“ Následovala

směsice rozrušených hlasů. „Hele, musím končit. Obvoláváme lidi z cateringu. Pan McCarthy udělal seznam. Pověz Jeannie, že všechno je pod kontrolou.“

„Jasně, Marku. Udělám to.“

Jeannie uvažovala, jak často o ní asi Dan s Markem mluvil, když si jeho kamarád ani nepamatoval její jméno. Ale lidé ji často oslovovali jiným jménem. Říkali jí Jenny, Janey, Jessie... Edith sice svoje „babičkovské“ jméno nesnáší, ale aspoň si ho všichni pamatují.

Edith! Zavřela oči. Při zvuku toho jména měla před očima kamarádku s pískově plavými kudrnami a pruhovanými punčochami. Nepřipadalo jí ani trochu babičkovské. Jak je možné, že se stalo něco tak zásadního a ona o tom pořád ještě neřekla Edith? Udivovalo ji, že jí Edith ráno ve svatební den vůbec nenapsala. Možná čeká a ve tři odpoledne napíše gratulaci? Anebo má moc práce a teď zrovna obědvá s Florence Welchovou.

„Omlouvám se.“ Owen ukončil hovor a rozpačitě na ni pohlédl. „Mark si nedokáže zapamatovat jména. Pracuje jako optik. Je zvyklý, že za ním lidi chodí s předpisem a na něm mají jméno napsané.“

„Mark. To je ten...“ Nedokázala si na Marka vzpomenout. V myšli měla jako vymeteno.

„Ten brýlatý,“ snažil se jí pomoci Owen. „S krátkou brádkou.“

Tím ale výběr moc nezúžil. Všichni Danovi kamarádi vypadali celkem podobně.

„Ten, který se těsně předtím, než jsme odešli, rozbřečel a začal mluvit o tom, jak mu Dan pomohl zvládnout maturitu z matiky a jak za svou kariéru vděčí jenom jemu. A to se ještě pořádně nerozjel.“

„Jo tenhle.“ Teď už se na něj rozpomněla.

„Brzy nás všechny poznáš. Jsme skvělá parta.“

„Zdá se,“ odpověděla bezvýrazně. Tohle byl jeden z problémů vztahu na dálku – Dan žil v Newcastlu, ona v Bristolu. O víkendech

si vážili každé vteřiny a nechtělo se jim poznávat nikoho jiného než sebe navzájem. O Owenovi sice Dan hodně mluvil – je to nejlepší chlap na světě –, ale vždycky říkal, že na to, aby jí své kamarády představil, bude ještě spousta času.

Vždyť mají před sebou roky a roky a roky společného života.

Owen zpomalil; dostali se do víkendové dopravní zácpy. Nad nimi přelétávala další helikoptéra přes kolony stojících aut, lesknoucí se na dálnici jako šňůry stříbřitých korálků. Jeannie poslouchala, jak vrtule krájí vzduch, a zalilo ji zoufalství. Kdo je tam nahoře? Umírá? Už Dan přistál? Je už na sále?

„Chceš, abych pustil muziku?“ zeptal se Owen, jako kdyby slyšel, jak jí v mozku burácí a duní strach. „Třeba by tě přivedla na jiné myšlenky.“

Jeannie zavrtěla hlavou.

„Dan mi říkal, že hraješ v hudební skupině,“ pokračoval ve snaze vyplnit ticho. „Pustil mi nějaké tvoje skladby – moc se mi líbily.“

„Díky.“ Owen se nejspíš jen snažil být zdvořilý. Vlastně si tím byla celkem jistá. Soudě podle cédéček rozházených porůznu po autě si nepotrpěl na hudební styl, jaký hrála skupina Edie's Birdhouse: coververze osmdesátkových hitů, podané s Editiným typickým suchým humorem a ironií, a jejich vlastní – přesněji řečeno Jeanniiny vlastní – akustické popové skladby. Hádala, že Owenovi je stejně jako Danovi jedenatřicet, ale vkus měl spíš jako její táta: The Smiths, The Who, Led Zeppelin. Jeannie si nemohla pomoci – zajímalo ji, jakou hudbu lidé poslouchají. Owen byl zjevně dost staromódní. Ale měl rád muziku.

„A teď... něco nahráváš?“ Ušklíbl se. „Vlastně nevím, jestli se tomu pořád ještě říká nahrávání? Nesměj se mi. Dodnes si pouštím cédéčka, jak vidíš.“

Zhluboka se nadechla – tedy tak zhluboka, jak v dané chvíli mohla. „Už v té skupině nehraju.“

„Fakt?“ Owen se k ní obrátil. Asi ho udivila nečekaná hořkost v jejím hlase.

Překvapila i ji samotnou. „Rozpadly jsme se. Vydaly jsme se... každá jiným směrem.“

„Měly jste rozdílné názory na muziku?“ Owen se vážně snažil. „Anebo osobní neshody? Jako Oasis?“

„Tak trochu,“ odpověděla Jeannie. „Nebo vlastně přesně tak. Víš co? Mohli bychom poslouchat rádio? Ale spíš sport, ne hudbu.“

„Klidně.“ Owen pustil rádio, a zatímco oba seděli a dělali si starosti o Dana, ticho vyplňoval přenos nudného kriketového zápasu mezi dvěma okresními družstvy.

Když se v nemocniční čekárně plné kňourajících dětí a pacientů s úrazy ze sobotního sportu objevila nevěsta a muž v kiltu, recepční nehnula brvou. Jakmile se však Owen opřel o pult a začal vysvětlovat jejich situaci, v hale náhle všichni ztichli.

„Přiletěl helikoptérou. Měl dopravní nehodu v Longhamptonu. Jmenuje se Daniel Hicks. H-I-C-K-S,“ odříkával Owen, ale odpověď Jeannie nevnímala. Její pozornost plně zaměstnávaly hodiny za recepčním pultem: jedna vteřina, dvě vteřiny, tři vteřiny. Fascinovaně na ně zírala. Takhle krátká chvíle stačila, aby se z dokonalého jarního svatebního dne stalo tohle. Stačí jeden krátký vzkaz v hlasové schránce, jeden krok do silnice. Teď měli jít svatební dort a poslouchat proslovy. Místo toho se děje tohle.

Objevila se sestra v námořnický modrém overalu. Z drdolu se jí uvolnily pramínky světlých vlasů. Pohled jí padl na Jeannie ve svatebních šatech a bylo na ní poznat, že moc nerozumí tomu, co vidí.

„Paní Hicksová?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděla automaticky Jeannie.

„Šel... šel na svatbu,“ vysvětlil tiše Owen.

Sestra vypadala naprosto otřeseně. „Ach, promiňte. Omlouvám se. Jsem Amber, sestra z jednotky intenzivní péče. Je mi vás moc líto. Musíte si připadat jako uprostřed noční můry.“

Tohle říkají všichni. *Noční můra. Noční můra.*

„Jak je Danovi?“ zeptal se Owen. „Můžete nám to říct? Je na sále?“

„Vezmu vás na oddělení a tam si promluvíme,“ odpověděla Amber, a když procházeli chodbou k výtahu, Jeannie na sobě cítila pohledy všech přítomných.

Amber je zavedla do čekárny na oddělení následné intenzivní péče. Čtyři pohovky ve tvaru podkovy poskytovaly dostatek místa k tomu, aby se tu k sobě mohli choulit členové čtyř vyděšených rodin. V televizi běžela epizoda reality show *Soudce Rinder*, jinak bylo ticho. Owen si sedl vedle Jeannie. Zpod kiltu mu vyčuhovala velká oblá holá kolena. Kilt a svatební šaty, blesklo Jeannie hlavou. Jsme jako dvě cukrové figurky ze svatebního dortu.

„Obávám se, že pro vás zatím nemám žádné definitivní zprávy,“ řekla Amber. „Jen že Daniela hned po příjmu vzali na sál. Neurochirurgové ho operují, aby zmírnili tlak na mozek, způsobený otokem po úderu do hlavy. Zavedou mu měřicí čidlo, které monitoruje tlak v lebce, a pak zůstane v umělém spánku a pod dohledem, dokud lékaři neusoudí, že je bezpečné přivést ho k vědomí.“

Jeannie zatajila dech. „On se ještě neprobral?“

„Ne, ale neznepokojujte se tím, prosím. Všechno sledujeme. Je stabilizovaný, což je dobrá zpráva.“

Owenovi zapípal telefon a on k němu sklopil oči. „Omlouvám se, snaží se mi dovolat spousta lidí. Mám ho vypnout?“

„Tady nemusíte,“ odpověděla Amber. „Ale na pokoji ho zapnutý nenechávejte.“

„Řekl někdo Danově mámě, kde jsme?“ Jeannie pohlédla na